

31992R0684

20.3.1992

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 74/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 684/92**z dnia 16 marca 1992 r.****w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego artykuł 75,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z artykułem 75 ustęp 1 litera a) Traktatu, ustanowienie wspólnej polityki transportowej pociąga za sobą między innymi ustalenie wspólnych zasad, mających zastosowanie do międzynarodowego przewozu osób transportem drogowym;

takie zasady zostały ustanowione w rozporządzeniach Rady nr 117/66/EWG ⁽⁴⁾, (EWG) nr 516/72 ⁽⁵⁾ i (EWG) nr 517/72 ⁽⁶⁾, a niniejsze rozporządzenie nie podważa stopnia liberalizacji, osiągniętej przez te rozporządzenia;

swoboda świadczenia usług stanowi podstawową zasadę wspólnej polityki transportowej i wymaga zagwarantowania podróżnikom wszystkich Państw Członkowskich dostępu do międzynarodowych rynków transportowych bez dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub miejsce prowadzenia działalności;

należy ustalić elastyczne rozwiązania, z zastrzeżeniem niektórych warunków odnośnie usług przewozowych wahadłowych z noclegiem, specjalnych regularnych usług transportowych i niektórych usług okolicznościowych, w celu zaspokojenia zapotrzebowania rynku;

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 6.5.1987, str. 9,
Dz.U. C 301 z 26.11.1988, str. 5 i
Dz.U. C 31 z 7.2.1989, str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 94 z 11.4.1988, str. 126.

⁽³⁾ Dz.U. C 356 z 31.12.1987, str. 62.

⁽⁴⁾ Dz.U. 147 z 9.8.1966, str. 2688/66.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 67 z 20.3.1972, str. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2778/78 (Dz.U. L 133 z 30.11.1978, str. 4).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 67 z 20.3.1972, str. 19. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1301/78 (Dz.U. L 158 z 16.6.1978, str. 1).

przy zachowaniu zasady udzielania zezwoleń na prowadzenie regularnych usług i usług przewozowych wahadłowych bez noclegu, należy dokonać zmiany niektórych zasad, w szczególności jeśli chodzi o tryb udzielania zezwoleń;

należy zagwarantować przestrzeganie zasad Traktatu, dotyczących konkurencji;

należy ograniczyć w miarę możliwości formalności administracyjne, bez zaniechania kontroli i kar, gwarantujących właściwe stosowanie niniejszego rozporządzenia;

do Państw Członkowskich należy podjęcie środków, koniecznych do wprowadzenia niniejszego rozporządzenia w życie;

stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno być monitorowane za pośrednictwem raportu przedkładanego Komisji, a wszelkie przyszłe działania w tej dziedzinie powinny być rozważane w świetle tego raportu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

SEKCJA I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do międzynarodowego przewozu osób autokarowego i autobusowego na terytorium Wspólnoty przez przewoźników pracujących na rzecz osób trzecich lub pracujących na własny rachunek, prowadzących działalność w Państwie Członkowskim zgodnie z jego ustawodawstwem, przy użyciu pojazdów zarejestrowanych w tym Państwie Członkowskim, które nadają się, ze względu na swoją konstrukcję i wyposażenie, do przewozu więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę, i które są do tego celu przeznaczone, oraz do ruchu tych pojazdów pustych w związku z takim przewozem.

Zmiana pojazdu lub przerwa w przewozie dla umożliwienia realizacji części podróży przy pomocy innego środka transportu nie ma wpływu na stosowanie niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku przewozu z Państwa Członkowskiego do państwa trzeciego i z powrotem, niniejsze rozporządzenie stosuje się do części podróży na terytorium Państwa Członkowskiego, na którym zabrano lub na które dowieziono pasażerów, po zawarciu niezbędnej umowy między Wspólnotą a zainteresowanym państwem trzecim.

3. Do czasu zawarcia umów między Wspólnotą a zainteresowanymi państwami trzecimi, niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na postanowienia dotyczące przewozu, określone w ust. 2, zawarte w umowach dwustronnych, podpisanych przez Państwa Członkowskie z tymi państwami trzecimi. Jednakże Państwa Członkowskie dokładają starań dla dostosowania tych umów w celu zapewnienia zgodności z zasadą niedyskryminacji między przewoźnikami Wspólnoty.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1. Regularne usługi

1.1. Regularne usługi są to usługi polegające na przewozie osób w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, przy założeniu, że pasażerowie są zabierani na z góry określonych przystankach i dowożeni na z góry określone przystanki. Regularne usługi są powszechnie dostępne, z zastrzeżeniem, gdzie właściwe, obowiązku rezerwacji.

1.2. Usługi, bez względu na to, przez kogo są organizowane, które polegają na przewozie określonych kategorii pasażerów z wyłączeniem innych pasażerów, w takim stopniu, w jakim takie usługi są wykonywane zgodnie z warunkami określonych w pkt. 1.1., uważa się za usługi regularne. Usługi takie są zwane dalej „specjalnymi usługami regularnymi”.

Specjalne usługi regularne obejmują:

- a) przewóz pracowników na trasie między domem i miejscem pracy;
- b) przewóz uczniów i studentów do instytucji edukacyjnej i powrót z tej instytucji;
- c) przewóz żołnierzy i ich rodzin między państwem pochodzenia a miejscem zakoszarowania;
- d) przewozy miejskie na terenach pogranicznych.

Fakt, że usługi specjalne mogą być zróżnicowane w zależności od potrzeb użytkowników, nie ma wpływu na zaliczenie ich do regularnych usług.

1.3. Przy organizacji usług równoległych lub tymczasowych, obsługujących tych samych klientów co istniejące usługi regularne, przy stosowaniu dodatkowych pojazdów i

krótszych odstępów czasu, a także przy nieobsługiwaniu niektórych przystanków i przy obsłudze dodatkowych przystanków w istniejących usługach regularnych obowiązują takie same zasady, jak w istniejących usługach regularnych.

2. Usługi wahadłowe

2.1. Usługi wahadłowe to takie usługi, dzięki którym przy pomocy powtarzających się przejazdów tam i z powrotem wcześniej zebrane grupy pasażerów są przewożone z jednego miejsca odjazdu na jedno miejsce przeznaczenia. Grupy te, składające się z pasażerów, którzy odbyli podróż docelową, są przewożone z powrotem na miejsce odjazdu w wyniku kolejnej podróży. „Miejsce odjazdu” i „miejsce przeznaczenia” oznaczają odpowiednio miejsce, gdzie podróż się zaczyna i miejsce, gdzie podróż się kończy, w każdym przypadku wraz z obszarem o promieniu 50 kilometrów.

Poza miejscem odjazdu i przeznaczenia grupy mogą być zabierane i wysadzane odpowiednio w najwyższej trzech miejscach.

Miejsce odjazdu i przeznaczenia oraz dodatkowe punkty zabierania i wysadzania mogą się znajdować na terytorium jednego lub kilku Państw Członkowskich.

2.2. Usługi wahadłowe z noclegiem obejmują, poza transportem, nocleg dla co najmniej 80 % pasażerów z wyżywieniem lub bez, w miejscu przeznaczenia i, w miarę potrzeb, w czasie podróży.

Pasażerowie pozostają w miejscu przeznaczenia przynajmniej na dwie noce.

Usługi wahadłowe z noclegiem mogą być świadczone przez grupę przewoźników działających w imieniu tego samego przedsiębiorcy, a pasażerowie mogą:

- odbyć podróż powrotną z innym niż w przypadku podróży w pierwszą stronę przewoźnikiem z tej samej grupy,
- albo skorzystać z połączenia na trasie u innego przewoźnika z tej samej grupy, na terytorium jednego z Państw Członkowskich.

Nazwy takich przewoźników i punkty połączeń na trasie są przekazywane właściwym władzom zainteresowanych Państw Członkowskich, w trybie, który zostanie ustalony przez Komisję po konsultacji z Państwami Członkowskimi.

2.3. Do celów pkt. 2, grupa zebrana wcześniej to grupa, w przypadku której organ lub osoba odpowiedzialna, zgodnie z zasadami państwa prowadzenia działalności, zajął (zajęła) się zawarciem umowy lub zbiorową zapłatą za usługi lub otrzymał (otrzymała) wszystkie rezerwacje i opłaty przed odjazdem.

3. Usługi okolicznościowe

3.1. Usługi okolicznościowe to usługi nieobjęte zakresem definicji usług regularnych ani usług wahadłowych.

Obejmują one:

a) wycieczki, to znaczy usługi, przy których ten sam pojazd jest używany do przewozu przynajmniej jednej grupy pasażerów wcześniej zebranych, gdy każda grupa jest dostarczana z powrotem do jej miejsca odjazdu;

b) usługi:

— które są świadczone dla wcześniej zebranych grup pasażerów, gdy pasażerowie nie są dostarczani z powrotem do ich miejsca odjazdu w czasie tej samej podróży, i

— które obejmują również, w przypadku gdy przewidziany jest pobyt w miejscu przeznaczenia, nocleg lub inne usługi turystyczne niezwiązane z przewozem lub noclegiem;

c) usługi organizowane z okazji specjalnych imprez, takich jak seminaria, konferencje oraz imprezy kulturalne lub sportowe, które nie odpowiadają definicjom określonym w lit. a) i b);

d) usługi wymienione w Załączniku do niniejszego rozporządzenia;

e) usługi, które nie spełniają kryteriów lit. a), b), c) i d), to znaczy usługi pozostałe.

3.2. Do celów pkt. 3, wcześniej zebrana grupa to grupa:

a) w której przypadku organ lub osoba odpowiedzialna zgodnie z zasadami państwa, gdzie prowadzona jest działalność, zajęła (zajęła) się zawarciem umowy lub zbiorową zapłatą za usługi lub otrzymała (otrzymała) wszystkie rezerwacje i opłaty przed odjazdem; oraz

b) która składa się:

— przynajmniej z 12 osób,

— lub z liczby osób stanowiącej przynajmniej 40 % pojemności pojazdu, z wyłączeniem kierowcy.

3.3. Usługi, określone w pkt. 3, nie przestaną być usługami okolicznościowymi wyłącznie z powodu ich świadczenia w określonych odstępach czasu.

3.4. Usługi okolicznościowe mogą być świadczone przez grupę przewoźników działających w imieniu tego samego przedsiębiorcy, a podróżni mogą skorzystać z połączenia na

trasie u innego przewoźnika z tej samej grupy, na terytorium jednego z Państw Członkowskich.

Nazwy takich przewoźników i punkty połączeń na trasie są przekazywane właściwym władzom zainteresowanych Państw Członkowskich, w trybie, który zostanie ustalony przez Komisję po konsultacji z Państwami Członkowskimi.

4. Działalność transportowa na własny rachunek

Działalność transportowa na własny rachunek jest to działalność prowadzona przez przedsiębiorstwo dla własnych pracowników lub przez organizację nienastawioną na zysk dla transportu swoich członków w związku ze społecznym celem swojej działalności, pod warunkiem, że:

— działalność transportowa jest tylko działalnością podrzędną przedsiębiorstwa lub organizacji,

— używane pojazdy są własnością tego przedsiębiorstwa lub organizacji, albo przedsiębiorstwo lub organizacja otrzymały te pojazdy na warunkach odroczonej płatności albo pojazdy te były przedmiotem długoterminowej umowy leasingowej i są prowadzone przez członka personelu przedsiębiorstwa lub organizacji.

Artykuł 3

Swoboda świadczenia usług

1. Każdemu przewoźnikowi pracującemu na rzecz osób trzecich, określonego w art. 1, wolno będzie wykonywać usługi transportowe określone w art. 2, bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub miejsce prowadzenia działalności, jeżeli:

— jest on upoważniony w państwie prowadzenia działalności do wykonywania przewozów w formie usług regularnych, usług wahadłowych lub usług okolicznościowych autokarem lub autobusem,

— spełnia warunki ustanowione zgodnie ze stosowanymi we Wspólnocie zasadami, dotyczącymi dopuszczenia do zawodu operatora transportu drogowego osób w transporcie krajowym i międzynarodowym,

— spełnia wymagania prawne w zakresie bezpieczeństwa drogowego, odnośnie norm przewidzianych dla kierowców i pojazdów.

2. Każdemu przewoźnikowi pracującemu na własny rachunek, określonego w art. 1, wolno będzie wykonywać usługi przewozowe określone w art. 13, bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo i miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeśli:

— jest on upoważniony w państwie, gdzie prowadzi działalność, do wykonywania przewozów autokarem i autobusem zgodnie z warunkami dostępu do rynku, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym,

— spełnia wymagania prawne w zakresie bezpieczeństwa drogowego odnośnie norm, przewidzianych dla kierowców i pojazdów.

Artykuł 4

Dostęp do rynku

1. Usługi wahadłowe z noclegiem, określone w art. 2 pkt 2.2, i usługi okolicznościowe, określone w art. 2 pkt 3.1 drugi akapit, lit. a), b), c) i d), wymagają zezwolenia.

2. Specjalne usługi regularne, określone w art. 2 pkt 1.2 akapit drugi lit. a), b), c) i d), nie wymagają zezwolenia, jeśli są objęte umową zawartą pomiędzy organizatorem a przewoźnikiem.

3. Puste przejazdy pojazdu w związku z transportem, określone w ust. 1 i 2, również wymagają zezwolenia.

4. Usługi regularne i usługi wahadłowe bez noclegu podlegają wymogowi zezwolenia zgodnie z art. 5-10. Pozostałe usługi okolicznościowe, określone w art. 2 pkt 3.1 akapit drugi, lit. e), oraz specjalne usługi regularne inne niż te, określone w ust. 2 niniejszego artykułu, również podlegają wymogowi zezwolenia zgodnie z tymi artykułami.

5. Ustalenia dotyczące przewoźników prowadzących działalność na własny rachunek są określone w art. 13.

SEKCJA II

USŁUGI REGULARNE, USŁUGI WAHADŁOWE BEZ NOCLEGU I INNE USŁUGI, DLA KTÓRYCH WYMAGANE JEST ZEZWOLENIE

Artykuł 5

Charakter zezwolenia

1. Zezwolenia będą wystawiane na nazwę przedsiębiorstwa transportowego i nie mogą być przez nie przekazywane stronom trzecim. Jednakże przewoźnik, który otrzymał zezwolenie, może, za zgodą władz, określonych w art. 6 ust. 1, świadczyć usługi przez podwykonawcę. W takim przypadku, w zezwoleniu będzie wskazana nazwa przedsiębiorstwa i jego rola jako podwykonawcy. Podwykonawca musi spełniać warunki określone w art. 3 ust. 1.

W przypadku przedsiębiorstw zrzeszonych do celów świadczenia usług regularnych lub usług wahadłowych, zezwolenie jest wystawiane na nazwy wszystkich przedsiębiorstw. Zostaje ono przekazane przedsiębiorstwu zarządzającemu działalnością, natomiast pozostałe przedsiębiorstwa otrzymają kopie. W zezwoleniu wymienia się nazwy wszystkich przedsiębiorstw.

2. Okres ważności zezwolenia nie przekracza pięciu lat dla usług regularnych i dwóch lat dla usług wahadłowych bez noclegu. Okres ten może zostać skrócony, na prośbę wnioskodawcy, bądź za wzajemną zgodą właściwych władz Państw Członkowskich, na których terytorium pasażerowie są zabierani bądź zostawiani.

3. W zezwoleniu wyszczególnione są następujące pozycje:

- a) rodzaj świadczonych usług;
- b) trasa usługi, szczególnie miejsce odjazdu i miejsce przeznaczenia;
- c) okres ważności zezwolenia;
- d) dla usług regularnych — przystanki i rozkład jazdy.

4. Zezwolenie jest zgodne ze wzorem, określonym przez Komisję po konsultacji z Państwami Członkowskimi.

5. Zezwolenie uprawnia posiadacza (posiadaczy) do prowadzenia usług regularnych i usług wahadłowych bez noclegu na terytoriach wszystkich Państw Członkowskich, przez które przebiega trasa świadczonej usługi.

Artykuł 6

Składanie wniosków o zezwolenie

1. Wnioski o zezwolenie są składane do właściwych władz Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się miejsce odjazdu, zwanych dalej „organami wydającymi”.

W przypadku usług regularnych, „miejsce odjazdu” będzie oznaczać jeden z przystanków początkowych.

2. Wnioski są zgodne ze wzorem określonym przez Komisję, po konsultacji z Państwami Członkowskimi.

3. Osoby ubiegające się o zezwolenie dostarczają wszelkich informacji dodatkowych, jakie uznają za istotne lub jakie są wymagane przez organy wydające.

Artykuł 7

Procedura wydawania zezwoleń

1. Zezwolenia są wydawane w porozumieniu z właściwymi władzami wszystkich Państw Członkowskich, na których terytorium pasażerowie są zabierani bądź zostawiani. Organy wydające przekażą takim władzom — jak również właściwym władzom Państw Członkowskich, przez których terytoria przebiega trasa, chociaż nie są tam zabierani ani zostawiani pasażerowie — kopie wniosków wraz z kopiami wszelkich innych istotnych dokumentów i ich oceną.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich, których zgoda była wymagana, zawiadomią organy wydające o swojej decyzji w sprawie wniosku w terminie dwóch miesięcy. Okres ten będzie liczony od daty otrzymania prośby o wydanie opinii. Jeśli w tym terminie organy wydające nie otrzymają żadnej odpowiedzi, uważa się, że władze, do których wystąpiono o wydanie opinii, wyraziły zgodę.

Władze Państw Członkowskich, przez których terytoria przebiega trasa, chociaż nie są tam zabierani ani zostawiani pasażerowie, mogą notyfikować organom wydającym własne uwagi w terminie ustanowionym w akapicie pierwszym.

3. Z zastrzeżeniem ust. 7 i 8, organy wydające podejmą decyzję w sprawie wniosku w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku.

4. a) Wniosek może zostać odrzucony:

- jeśli wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji,
- jeśli w przeszłości wnioskodawca nie zastosował się do krajowych bądź międzynarodowych przepisów prawnych o transporcie drogowym, a w szczególności warunków i wymogów dotyczących zezwoleń na świadczenie usług pasażerskich na drogach międzynarodowych, lub w poważny sposób naruszył przepisy prawne odnośnie bezpieczeństwa drogowego, szczególnie w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do pojazdów, prowadzenia pojazdów oraz czasu trwania odpoczynku dla kierowców,
- jeśli, w przypadku wniosku o przedłużenie ważności zezwolenia, nie zostały spełnione warunki zezwolenia.

b) Wniosek może zostać odrzucony również wtedy, gdy:

- i) zostanie wykazane, że dane usługi bezpośrednio umniejszyłyby zakres istniejących usług regularnych, na które wydano już zezwolenie, z wyjątkiem przypadków, kiedy usługi regularne są świadczone tylko przez jednego przewoźnika lub grupę przewoźników;
- ii) zostanie wykazane, że dane usługi poważnie wpłynęłyby na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych; lub
- iii) można wywnioskować, że świadczenie usług wymienionych we wniosku jest nastawione tylko na najbardziej dochodowe spośród usług istniejących na danych trasach.

Fakt, że wnioskodawca oferuje ceny niższe niż inni przewoźnicy drogowi lub kolejowi, albo fakt, że dane połączenie jest już obsługiwane przez innych przewoźników drogowych lub kolejowych, nie może stanowić uzasadnienia dla odrzucenia wniosku.

5. Organy wydające mogą odrzucić wniosek jedynie z powodów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

6. Jeśli procedura przewidziana dla osiągnięcia porozumienia, określonego w ust. 1, nie pozwala organom wydającym na podjęcie decyzji w sprawie wniosku, sprawa może zostać przekazana do Komisji w terminie przewidzianym w ust. 3.

7. Po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, Komisja w terminie sześciu tygodni podejmuje decyzję, która wchodzi w życie w ciągu 30 dni od notyfikacji zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu.

8. Decyzja Komisji ma zastosowanie do czasu, kiedy zostanie osiągnięte porozumienie między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

9. Po zakończeniu procedury ustalonej w niniejszym artykule, organy wydające zawiadomią wszystkie władze, określone w ust. 1 o swojej decyzji poprzez rozesłanie im kopii zezwolenia; właściwe władze Państw Członkowskich tranzytowych mogą zaznaczyć, że nie życzą sobie, aby je o tym zawiadamiano.

Artykuł 8

Przyznanie i przedłużenie ważności zezwolenia

1. Po zakończeniu procedury, określonej w art. 7, organy wydające przyznają zezwolenie bądź oficjalnie odrzucają wniosek.

2. Decyzja o odrzuceniu wniosku musi podawać powody, na jakich została oparta. Państwa Członkowskie zagwarantują, że przedsiębiorstwa transportowe będą mieć możliwość złożenia zażalenia w przypadku, gdy ich wniosek został odrzucony.

3. Artykuł 7 stosuje się *mutatis mutandis* do wniosków o przedłużenie ważności zezwoleń lub o zmianę warunków, na jakich świadczone muszą być usługi, będące przedmiotem zezwolenia.

W przypadku niewielkich zmian w warunkach prowadzenia działalności, szczególnie przy dostosowaniu wysokości opłat lub rozkładu jazdy, organy wydające obowiązane są jedynie do przekazania innym zainteresowanym Państwom Członkowskim odnośnej informacji.

Zainteresowane Państwa Członkowskie mogą również wyrazić zgodę, aby organy wydające same podejmowały decyzje o zmianach warunków, na jakich świadczone są usługi.

Artykuł 9

Utrata ważności zezwolenia

1. Bez uszczerbku dla postanowień art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 ⁽¹⁾, zezwolenie na wykonywanie usług regularnych traci ważność pod koniec okresu ważności lub w trzy miesiące od dnia, kiedy organy wydające otrzymały od posiadacza zezwolenia oświadczenie o zamiarze wycofania się ze świadczenia usług. Takie oświadczenie musi zawierać odpowiednie przedstawienie powodów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działań Państw Członkowskich, dotyczących obowiązków właściwych dla służby publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i wodną drogą śródlądową (Dz.U. L 156 z 28.6.1969, str. 1). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1893/91 (Dz.U. L 169 z 29.6.1991, str. 1).

2. W przypadku, gdy zapotrzebowanie na daną usługę przestało istnieć, okres określony w ust. 1 zostanie skrócony do jednego miesiąca.

3. Organy wydające zawiadomiją właściwe władze pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich o tym, że zezwolenie utraciło ważność.

4. Zezwolenie na usługi wahadłowe bez noclegu traci ważność w dniu, wyznaczonym przez posiadacza w notyfikacji przesłanej organom wydającym.

5. Posiadacz zezwolenia notyfikuje użytkownikom korzystającym z jego usług o swoim wycofaniu się z miesięcznym wyprzedzeniem za pomocą właściwych ogłoszeń.

Artykuł 10

Zobowiązania przewoźników

1. Za wyjątkiem sytuacji, w których działa siła wyższa, przedsiębiorca jest obowiązany, do czasu wygaśnięcia zezwolenia, do podjęcia wszelkich środków w celu zagwarantowania usług transportowych spełniających normy ciągłości, regularności i zdolności przewozowych, a także spełniania innych warunków, ustanowionych przez właściwe władze zgodnie z art. 5 ust. 3.

2. Przewoźnik ujawni trasę przejazdu, przystanki, rozkład jazdy, wysokości opłat oraz warunki przewozu — o ile nie są ustalone prawnie — w sposób zapewniający łatwy dostęp do informacji dla wszystkich użytkowników.

3. Nie naruszając rozporządzenia (EWG) nr 1191/69, zainteresowane Państwa Członkowskie mają możliwość, na mocy wspólnego porozumienia i w porozumieniu z osobą posiadającą zezwolenie, wprowadzać zmiany do warunków prowadzenia działalności, regulujących wykonywanie usług regularnych.

SEKCJA III

USŁUGI OKOLICZNOŚCIOWE, USŁUGI WAHADŁOWE Z NOCLEGIEM I INNE USŁUGI ZWOLNIONE Z ZEZWOLENIA

Artykuł 11

Dokument kontrolny

1. Usługi, określone w art. 4 ust. 1, są wykonywane na podstawie dokumentu kontrolnego.

2. Dokument kontrolny składa się z formularza przejazdowego oraz zestawu tłumaczeń formularza przejazdowego.

3. Przewoźnik wykonujący usługi okolicznościowe i usługi wahadłowe z noclegiem wypełnia formularz przejazdowy przez każdym przejazdem.

4. Formularz przejazdowy zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) rodzaj usługi;
- b) główna trasa podróży;
- c) w przypadku usług wahadłowych z noclegiem czas trwania, daty lub dni wyjazdu i powrotu, miejsce zabierania pasażerów i miejsce przeznaczenia oraz punkty wsiadania i wysiadania z autobusu;

d) przewoźnicy zaangażowani w wykonanie usługi.

5. Książeczki formularzy przejazdowych są dostarczane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo transportowe ma siedzibę lub przez organy wyznaczone przez te władze.

6. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi, Komisja ustali wzór dokumentu kontrolnego oraz sposób jego użytkowania.

Artykuł 12

Wycieczki lokalne

W ramach międzynarodowych usług wahadłowych z noclegiem lub międzynarodowych usług okolicznościowych przewoźnik może wykonywać usługi okolicznościowe (wycieczki lokalne) w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym prowadzi działalność.

Usługi takie są przeznaczone dla pasażerów zagranicznych, przewożonych uprzednio przez tego samego przewoźnika w ramach jednej z usług międzynarodowych, wymienionych w akapicie pierwszym. Muszą oni być przewożeni tym samym pojazdem lub innym pojazdem, należącym do tego samego przewoźnika lub grupy przewoźników.

SEKCJA IV

DZIAŁALNOŚĆ TRANSPORTOWA NA WŁASNY RACHUNEK

Artykuł 13

1. Transport drogowy na własny rachunek, zdefiniowany w art. 2 pkt 4, jest zwolniony z jakiegokolwiek systemu zezwoleń, ale podlega systemowi zaświadczeń.

2. Działalność transportowa na własny rachunek inna niż ta, zdefiniowana w art. 2 pkt 4, podlega systemowi zezwoleń zgodnie z art. 5-10.

3. Zaświadczenia przewidziane w ust. 1 będą wydawane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zarejestrowany jest pojazd, i są ważne na cały przejazd łącznie z tranzytem.

Muszą one odpowiadać wzorowi, ustalonemu przez Komisję po konsultacji z Państwami Członkowskimi.

SEKCJA V

KONTROLE I KARY

Artykuł 14

Bilety transportowe

1. Pasażerowie korzystający z usług regularnych, z wyłączeniem specjalnych usług regularnych, lub z usług wahadłowych przez całą podróż posiadają bilet transportowy, indywidualny lub zbiorowy, który wskazuje:

- miejsce wyjazdu i miejsce przeznaczenia, a także, tam gdzie właściwe, podróż powrotną,
- okres ważności biletu,
- cenę transportu oraz, w przypadku pasażera opłacającego nocleg, całkowitą cenę podróży, łącznie z ceną noclegu, oraz informacje szczegółowe dotyczące noclegu.

2. Bilet transportowy przewidziany w ust. 1 należy okazywać na żądanie każdego upoważnionego urzędnika kontroli.

Artykuł 15

Kontrola na drogach i w przedsiębiorstwach

1. Zezwolenie i dokument kontrolny należy przechowywać w pojeździe i okazywać na żądanie każdego upoważnionego urzędnika kontroli.

W przypadku usług objętych art. 4 ust. 2, dokument umowy lub jego poświadczona za zgodność z oryginałem kopia posłuży za dokument kontrolny.

2. Przewoźnicy obsługujący autokary i autobusy w międzynarodowym transporcie osób są obowiązani dopuszczać wszelkie inspekcje zmierzające do zapewnienia prawidłowego wykonywania usług przewozowych, szczególnie w odniesieniu do prowadzenia pojazdów i czasu trwania odpoczynku. W związku z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia upoważnieni urzędnicy kontroli będą uprawnieni do:

- a) sprawdzania ksiąg i innych dokumentów, dotyczących działalności przedsiębiorstw transportowych;
- b) sporządzania kopii lub wyciągów z ksiąg i dokumentów na miejscu;
- c) dostępu do wszystkich lokali, terenów i pojazdów przedsiębiorstwa;
- d) żądania udostępnienia wszelkich informacji zawartych w księgach, dokumentacji i bazach danych.

Artykuł 16

Pomoc wzajemna

1. Państwa Członkowskie na życzenie innych zainteresowanych Państw Członkowskich dostarczą im wszelkich dostępnych informacji dotyczących:

- naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz innych zasad wspólnotowych w dziedzinie międzynarodowego przewozu osób autokarem lub autobusem, popełnionych na ich terytorium przez przewoźnika z innego Państwa Członkowskiego, oraz nałożonych kar pieniężnych,
- kar pieniężnych nałożonych na własnych przewoźników odnośnie do naruszeń przepisów, popełnionych na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

2. Organy wydające wycofują zezwolenie, jeśli posiadacz zezwolenia przestał spełniać warunki, na podstawie których zezwolenie

zostało wydane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, szczególnie jeśli wymaga tego Państwo Członkowskie, w którym przewoźnik prowadzi działalność. Władze zawiadomią niezwłocznie właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Właściwe władze Państw Członkowskich zabronią przewoźnikowi wykonywania działalności związanej z międzynarodowym przewozem osób zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jeśli wielokrotnie popełnia on poważne naruszenia przepisów regulujących bezpieczeństwo drogowe, szczególnie w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do pojazdów, prowadzenia pojazdów i czasu trwania odpoczynku dla kierowców.

SEKCJA VI

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 17

Przepisy przejściowe

Zezwolenia na usługi istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pozostaną ważne do dnia ich wygaśnięcia, o ile dane usługi pozostaną przedmiotem zezwolenia.

Artykuł 18

Porozumienia między Państwami Członkowskimi

1. Państwa Członkowskie mogą zawierać dwustronne i wielostronne porozumienia, dotyczące dalszej liberalizacji usług wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, szczególnie odnośnie do systemu zezwoleń i uproszczenia bądź likwidacji dokumentów kontrolnych.

2. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszelkich porozumieniach, zawartych zgodnie z ust. 1.

Artykuł 19

Wdrożenie

Państwa Członkowskie podejmą, przed 1 czerwca 1992 r. i po konsultacji z Komisją, środki konieczne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz notyfikują o tych środkach Komisję.

Państwa Członkowskie podejmą środki związane w szczególności ze sposobami sprawdzania stosowania się do przepisów, a także kar pieniężnych stosowanych w przypadku ich naruszenia. Zagwarantują, że wszystkie środki będą stosowane bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo przewoźnika lub miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Artykuł 20

Sprawozdanie i propozycja Komisji

1. Przed 1 lipca 1995 r. Komisja złoży Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Przed 1 stycznia 1996 r. złoży ona w Radzie propozycję rozporządzenia dotyczącego uproszczenia procedur, włączając również — w świetle wniosków płynących ze sprawozdania — likwidację zezwoleń.

2. Do 1 stycznia 1997 r. Rada przegłasuje kwalifikowaną większością propozycję Komisji, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 21

Uchylenia

1. Rozporządzenia nr 117/66/EWG, (EWG) nr 516/72 i (EWG) nr 517/72 tracą moc.

2. Odniesienia do uchylonych rozporządzeń są traktowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 czerwca 1992 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 marca 1992 r.

W imieniu Rady

Jorge BRAGA DE MACEDO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Usługi, określone w art. 2 pkt 3.1 lit. d)

Usługi te obejmują:

1. Wycieczki przy zamkniętych drzwiach, tj. usługi wykonywane przy użyciu jednego pojazdu, który transportuje tę samą grupę pasażerów podczas całej podróży i przywozi ich z powrotem na miejsce wyjazdu.
  2. Usługi związane z przejazdem z pasażerami z miejsca wyjazdu do miejsca przeznaczenia, po którym następuje przejazd pusty do miejsca wyjazdu.
  3. Usługi poprzedzone przejazdem pustym pojazdu z jednego Państwa Członkowskiego do innego Państwa Członkowskiego na terytorium, z którego zabierani są pasażerowie, pod warunkiem, że pasażerowie ci:
    - są pogrupowani względem umów transportowych zawartych przed ich przybyciem do kraju, z którego są zabierani,
    - zostali uprzednio przywiezieni przez tego samego przewoźnika, zgodnie z warunkami wymienionymi w pkt 2, do kraju, z którego są ponownie zabierani i transportowani poza ten kraj, lub też
    - zostali zaproszeni do innego Państwa Członkowskiego, a koszty transportu ponosi osoba zapraszająca. Podróżni muszą stanowić jednolitą grupę, która nie może zostać utworzona jedynie w celu tej podróży.
-